

ABONAMENTUL:
 Pe un an . . . 80— Cor.
 Pe jumătate an . . . 40—
 Pe 3 luni . . . 20—
 Pe o lună . . . 7—
 Pentru România și străinătate:
 Pe un an . . . 100 franci
Telefon
 pentru oraș și interurban
 Nr. 750.

ROMÂNUL

**REDACȚIA
 și ADMINISTRAȚIA**
 Strada Zrinyi Nr. 1 a.

INSERȚIUNILE
 se primesc la administrație.
 Mulțumile publice și Loc
 deschis costă șirul 1 Gor.
 Manuscrisurile nu se in-
 napolază.

Mortul neamului.

Aminții lui Ion Arion.

(se.) Ai luptat mai bine de patru ani de zile, în țară streină, pentru interese streine, împotriva celor ce-ți erau dragi în suflet, împotriva fraților tăi, — ai luptat cu vitejie, să-ți plinești datoria de cetățean, datoria de suflet, să fii credincios cuvântului dat cu jurământ.

În inima ta încheideai însă, în toiul luptelor, un ideal, idealul nostru al tuturor, — și undeva, într'un colțisor al ei, licăria și te încălzia nădejdea împlinirii curând a idealului tău și al fraților tăi de-un sânge. Și când, după patru ani grei ai fost deslegat de jurământul tău, ai alergat să-ți plinești datoria ce ți-o cereau conștiința și inima.

Alba-Iulia! Alba-Iulia, Ai grăbit și tu, cu alții de-ai tăi, la Alba-Iulia, să-ți contopești sufletul românesc cu al fraților tăi de pretutindeni, căci știai, și știai pentru că simțiai, că acolo — în cetatea măririi și suferințelor neamului nostru — va lua în sfârșit trup nădejdea ce licăria cândva și acum strălucia puternic în inima ta.

Însuși ai luat în mâni drapelul tricolor și străngeai cu drag acest simbol al dorurilor noastre, simbolul idealului, al unității noastre naționale. Dar, când te-ai urcat în trenul care avea să te ducă la cetatea făgăduinței, când simțeau în sufletul tău fiorul întâului pas pe pământul istoriceii cetăți, când sângele tău strălucia simțind măreția clipelor de-a doua zi, când, cu ochii umezi, cântai imnul unirii, când pentru întâia dată te-ai simțit fericit în pământul nostru, — un glonte dușman ți-a pătruns mișelește inima.

Glonte te-și-a trimis la porunca unuia din acea armată, în care ți-ai plinit cu scumpătate datoria, — glonte te-și-a pătruns inima, în care strălucia nădejdea idealului neamului tău.

Ai murit în zilele sublime, istorice ale neamului nostru românesc, — ai murit pentru că erai fiu credincios al neamului acestuia, — ai murit ca să sfințești cu scump sângele tău marele act al unirii tuturor Românilor...

Pe catafalca cu cămașa desfăcătă, cu pata de martir deasupra inimii, încununat de lîmbe multă și de întreg sufletul neamului tău, tu ești erou al Românilor din tot întinsul lumii, tu ești martirul și răscumpărătorul unității noastre naționale. Dușmani n'an fost în jurul tău, căci rana pornea din nou să-ți sângereze.

Un general și trei oficeri români te ridică de pe catafalca, cu brațe vânjoase dar tremurând de durere și de admirație, și generalul român îți aduce și cu graiul omagiile armatei române și ale regelui român Ferdinand. Bărbați mari ai neamului nostru de dincoace de culmile Carpaților fac apoteoza jertfei ce-ai adus, — legiunea noastră îți dă cele mai înalte onoruri, — neamul întreg îți încununază sicriul și cea dintâiu cunună o trimite în satul tău, în locul tău, — cu funda cununii împodobeste drapelul ce-ți străngeai cu drag,

când te-a răpus glonte dușman și te 'nsoțește la groapă, în pământul umezit de multe lacrimi și sânge românesc, cu cântecul din sufletul nostru „Deșteaptă-te Române!..."

Alba-Iulia! Alba-Iulia! N'ai ajuns să vezi cetatea făgăduinții, ai luat însă lăcaș veșnic lui Honia, Cloșca și Crișan adunate din în acest pământ sfânt, alături de osămintele patru părți ale lumii, — și pân' la sfârșitul veacurilor nimic nu te va putea despărți de ei și de amintirea lor, tu fiu al aceluiași munt și apusei...

Mortul neamului românesc ești tu, Ion Arion. Ai plinit legea: Orice ideal trebuie răscumpărat cu sânge de martir.

Solie ai fost trimis, să te sălășluiești în căruți și să mulțumești Părintelui nostru, că ni-a hărăzit marea zi a învierii.

Zi de zi

Impresii răslețe.

Pulgi albi, uscați de zăpadă ne însemnează drumul și gândirea ni-e mai limpede, cuvântul mai viu în minoara asta albă și curată. Puvoarele miilor de oameni în căciulele și broboadele nîse, cu subele de curățenia ce se ia la întrecere cu albul omătului, marea de oameni ce-l aici n'a mai fost de când e suflarea românească. Steagurile falfăie printre miradele fulgilor sbrudalnici și glasul înmărilor ar topi în căldura lor câmpuri de zăpadă. Nu vezi nici un chip pasiv de om fără credință și nădejdi. Mulțumire și energie fără hotar se oglindește din fața tuturor celor ce au ajuns să vază această zi.

Mulțimea soarbe cuvintele oratorilor de pe tribune, și 'n paroxsimul entuziasmului îmbrățișează și sărută pe acești bărbați mari ai zilelor de acum. E o mare de priveliști înălțătoare și-ai vrea să le sorbi mai cu dinadinsul, să nu scapi nimic din ceea ce n'are să mai repete istoria odată. Bătrâni ce-abia se poartă, subași și cărturari, copiii cărora pe veci li se imprimă ce văd aici cu ochii mari, mirajul privesc minunea asta mare. Femei mulcome, îndușosate își trec cu șhală vorba „de-acu n'om mai fi sub unguri”.

În toată orânduiala asta, în disciplina susținută fără porunci aspre, se vede conștiința lămurită a celor ce-au venit aici. Unul singur e suta de mi de suflete, și ce un singur glas răsună, cântă, plânge și ridică dreapta în semn de jurământ.

Au venit moșii și satele de pe Câmpie, e aici Sătmăruș și Brașovul, Iurul Aradului și toată împrejurimea Sibielului, falnicul Bănat, călcăt azi de oprești și totuși reprezentat cu mândrie, tot, tot ce-l românesc în țara asta. Prelații toți, veterani îmbătrâniți în lupte politice, femeia intelectuală din toate centrele și-a venit și mama poetului pălămirii noastre, d'acolo din satul ei de munte, unde-i întoarsă abia dintr'un lung și chinător exil. Privirile se 'ndreaptă spre ea cu venerație și recunoștința unui neam îi aduce omagii de-a fi dat lumii românești pe fiul său poetul.

Serile-s pline de petreceri, cliote, joc și veselie. Tinerimea desrobită se prinde 'n horă, saltă 'n ardelenă și reînvie toate jocurile naționale uitate 'n grozăvia anilor din urmă. Lumina 'ntregă e în extas și săptămâni de-arândul ar putea-o duce așa, și nu s'ar mulțumi de manifestarea liberă ce și-a eluat-o de acest avânt sfânt și mare, așteptat de veacuri. După odihnă de săptămâni, după recrearea gândurilor năvălitate cu dușumul vom putea să ne dăm seama cu încredințată de ceea ce s'a petrecut aici. În aceste nenlitate zite.

Voci de presă despre adunarea dela Alba-Iulia.

Măreata adunare dela Alba-Iulia s'a terminat, cuvântul mare al unirii tuturor Românilor s'a spus. Și noi, Români, suntem deplin mulțumiți cu cele ce s'au făcut și cum s'au făcut.

Firește, despre Maghiari nu se poate spune același lucru, deși la Alba-Iulia s'a stabilit programul democrației celei mai largi și a libertății depline.

Ziarele maghiare comentează viu adunarea dela Alba-Iulia. Știu, că acolo se va decreta unirea cu România, și totuși acum nu-și pot suprima mirarea.

Maghiarii — așa se vede — nădăjduiau în ceva: că lucrul nu va merge neted, pentru că socialiștii români nu se vor învoi la unirea cu România. Dar speranța a fost zadarnică.

Acum nu le mai rămâne decât să constate că alipirea la România s'a decretat cu unanimitate și însufletirea cea mai mare și că adunarea într'adevăr a fost impozantă și cei 100 de mii de Români adunați au fost de minune disciplinați.

Păharul, pe care trebuie să-l bea acum Maghiarii, e amar, de aceea presa îi mângăie. Hotărârea dela Alba-Iulia încă nu înseamnă unirea cu România, pentru că cuvântul din urmă revine conferinței de pace.

Și ei așteaptă liniștiți și cu încredere acest cuvânt, pentru că în teritoriul revendicat de Români sunt în majoritate covârșitoare Maghiarii, Sașii și Săcuii.

Au deplină încredere, pentru că Ungaria e țară democratică, nu ca România lui Ferdinand de Hohenzollern și a boierilor săi. În paranteză să spunem, România „batjocorită” de Maghiari, își face datoria. Regele Ferdinand a împărțit țărilor două milioane hectare de pământ (ca la 5 milioane jugere) pe când republica maghiară promite, numai împărțirea pământului.

E caracteristic, că ziarele cari cântă osana democrației maghiare — operează cu datele statistice făurite de regimul vechiu, pe care și Maghiarii-l țin de cel mai păcătos. Datele acelea sunt ficțiuni, sunt născociri cu scrupul de-a arăta superioritatea numerică a Maghiarilor, care însă este numai pe hârtie, în biroul statistic.

Ziarele maghiare cred, că conferința de pace va da dreptate Maghiarilor. Dacă însă s'ar întâmpla contrarul, ei nu se vor lăsa, până când va mai trăi un pul de Maghiar.

Curioasă idee despre dreptate! Dreptatea trebuie să fie pe partea Maghiarilor din motivul simplu, că o mie de ani s'au obișnuit așa, că numai a lor poate fi dreptatea.

Unele ziare scriu cu resemnare, știu că Ardealul și celelalte părți locuite de Români sunt pierdute.

Világ.

Adunarea dela Alba-Iulia a declarat, că națiunea română din Ungaria vrea să se unească cu România. În teritoriul, în privința căruia s'a adus hotărârea aceasta, sunt mai mulți Maghiari, Sași, Nemți și Sârbi decât Români. Așadar România-Mare însemnează, că câteva milioane de Maghiari, mai multe sute de mii de Nemți, mulți și multe mii de Sârbi și Ruteni, ajung sub stăpânire străină. Cîncirea sovinișmului s'a întâmplat deja în Alba-Iulia. S'a văzut, că la Banat reflectează nu numai imperialismul român, ci și cel sârbesc... Problema naționalităților o poate rezolvi numai democrația. Noi suntem obiectivi și recunoaștem că la Alba-Iulia au adus și hotărâri în spirit democratic. Se promite deplină, drept electoral egal, reformă agrară radicală, alianță popoarelor. Suntem însă curioși,

că România-Mare alui Ferdinand de Hohenzollern, care se razimă pe boieri și pe baionetele unor generali, se gândește sincer și serios la aducerea reformelor democratice. Ne interesează mult și aceea, că Românii din Ungaria cred serios, că oligarhia cea mai rușinoasă din Europa se va schimba în democrația lui Wilson... Poporul român din Ungaria chiar la aceștia (la boieri și Ferdinand) caută democrația?

Ii doare tare, că adunarea nu a salutat pe Maghiari din prilejul eliberării lor, deși domnia de clasă alui Tisza a oprit în același chip și pe Maghiari, ca pe Românii din Ungaria. Adunarea națională nu a fost în drept să pretindă administrația și stăpânirea deplină peste 26 de comitate, pentru că dreptul acesta — conform contractului de armistițiu — revine statului maghiar.

Cuvântul decisiv asupra hotărârii dela Alba-Iulia se va spune în conferința de pace și noi mergem cu suflet liniștit și conștiința curată în fața judecării lumii, ca să se spună unde este mai mare garanția pentru democrația adevărată, pentru împlinirea cinstită a principiilor lui Wilson, în Ungaria sau în regatul de boieri alui Ferdinand de Hohenzollern.

În privința hotărârii nu avem nici o îndoială.

Az Est.

La Alba-Iulia adunarea națională a Românilor a spus, că Românii din Ardeal și Ungaria se desfac de Ungaria și se unesc cu regatul român fără condiții.

Cu durere luăm la cunoștință această hotărâre. Românii încep să facă uz de violență: folosindu-se de situația noastră că suntem nearmați și încrezându-se în puterea Antantei, vreau să-și clădească statul prin silă.

Fîind cu mâinile legate putem ridica numai cuvântul nostru de protestare împotriva călcării de drept și silei ce se pregătește. Dar oricare ar fi deciziunea Antantei, hotărârea conferinței de pace, un lucru e sigur, nu ne vom împăca cu aceea, ca să ia dela noi ceva, ce numai al nostru poate fi: pământul maghiar și teritoriul locuit în majoritate covârșitoare de Maghiari.

Pământul răpit va fi în veci cuibul iredentismului maghiar și aranjarea Europei în felul acesta nu va aduce liniștea popoarelor, ci va aduce nouă încurcături, primejdii și nouă lupte între naționalități. În apus adoarme ideea de revanșă, dar în Ardeal hotărârea aceasta o va ținea trează și nu se va potoli câtă vreme va trăi un Maghiar în țară.

Aradi Hirlap.

Maghiarii au așteptat cu respirația oprită, ce va hotărî Duminecă adunarea națională română convocată la Alba-Iulia. S'au lătit vesti contradicțoare despre alipirea la România și Ardealul spera, că socialistii vor putea opri crearea României-Mari și ajungerea sub stăpânire românească a multor milioane de Maghiari. Durere, n'a fost așa, pentru că conducerea consiliului național român a câștigat și sentimentele socialistilor pentru tendințele ei de-a înfăptui imperiul. Noi, ziaristii maghiari, am petrecut în dureri letargice acele ore de plumb create de păcatele trecutului, în cari adunarea națională a declarat cu însuflețire până la extaz unirea necondiționată cu România.

...Toate semnele dovedesc, că soarta tristă a Ardealului s'a pecetluit în adunarea de ieri.

Aradi Közlöny.

„Era de prevăzut, că hotărârile adunării naționale din Alba-Iulia vor avea răsunet la Maghiarii aspru loviți de mâna sorții și lată Târgul-Murășului strigă de durere, iar comitatele dela miazăzi protestează contra faptului, că fie rupte din trupul Țării-ungurești.

Arad és Vidéke.

Românii au hotărît asupra sorții lor în Alba-Iulia. Stăm din partea lor în fața faptelor împlinite, asemenea și din partea noastră. Ei vor să se desfacă de Țara-ungurească, noi ținem cu țările la integritatea teritorială, dar mai ales ținem la Ardeal. Că ce înseamnă în realitate concluzul din Alba-Iulia, nu s'a decis definitiv în Alba-Iulia, ci se va decide în conferința de pace. Orice dispoziții, ce s'ar lua până la conferința de pace fără a se ținea seamă de condițiile de armistițiu, sunt numai niște provocări îndreptate împotriva ordinii, păcii, liniștii și siguranței publice.

Prin urmare, până când Românii rămân în cadrele declarației lor, n'avem motiv să alarmăm lumea, în clipa însă când Românii din Ardeal ar teroriza pe ardelenii neromâni și ar încerca să ia cu

forța sub imperiul lor ținuturi, comune, orașe și comitate, în cari n'au majoritate absolută, nu vom mai putea privi cu mâinile în sân evenimentele.

Românii n'au drept să închirieze pentru ei dreptul de dispoziție, acesta aparține și Maghiarilor și Nemților deopotrivă, iar Maghiarii din Ardeal trebuie să dovedească, că țin la acest drept, chiar și atunci, când Românii i-ar sili să se folosească de mijloace cari sunt în defavorul înțelegerii pașnice... Conducătorii Românilor continuă un joc primejdios cu politica poporului... Aceia vorbesc de martiraj, cari acasă s'au bucurat de cea mai largă libertate și au făcut nenumărate declarații de loialitate. Acum tot aceștia fac pe apostolii și joară de ceea parte.

Trăim vremuri grele și aceste vremi cer Maghiarilor nu numai inerție umiltoare, ci vigurozitate și răspuns deschis, bărbătesc, unguresc.

Și peste toate liniște! Concluzul adunării naționale române e numai o aspirație, care se va pune în dezbateri la forul competent. La aceste dezbateri vom fi și noi de față și noi avem și alte drepturi față de țara noastră, decât răstălmăcirea principiilor wilsoniane, aspirații nerăsturnate și hămiseală de țară.

Arad! Ujság.

„În fața deprimării de-o clipă trebuie să accentuăm ceea ce am scris de multore: Antanta n'are interes, să creieze o nouă chestie balcanică, un iredentism maghiar, pentru că pământul luat dela noi ar fi o vechnică spuză pentru ireidenta maghiară și o astfel de alcătuire a Europei ar fi creierea nu a păcii popoarelor, ci a unor nouă încurcături, primejdii, lupte naționale. În apus adoarme principiul revanșei, ci s'ar deștepta cu îndoită vehemență în Ardeal, pentru că Maghiarii nu se vor putea nici-când împăca cu faptul, ca să se alăture României un teritor, unde față de 2,900.000 Români trăiesc 3,500.000 Maghiari, Săcui, Svabi și Sași. Trebuie să avem credință neclintită în hotărârea dreaptă a conferinței de pace, care nu va putea sancționa hotărârea dela Alba-Iulia.

Impresii din Alba-Iulia.

Sublim.

„Lucrul tău să-l începi cu Dumnezeu” zice un vechiu proverb românesc. Cu Dumnezeu am început și marea noastră sărbătoare națională. Românii au grăbit la biserică, să dea laudă lui Dumnezeu, că după atâta amar și suferințe — i-a invrednicit de-o zi fericită. Și, Doamne, câtă mângâiere, câtă mulțumire se reflecta pe fețele tuturor. A fost într'advâr o slujbă, care nu se va șterge niciodată din amintirea oamenilor. În biserică gr. orientală la slujba Dumnezeiască săvârșită de P. S. Sa părintele episcop Ioan I. Papp — a cântat corul condus de d. T. Popoviciu stărnind evlavie și însuflețire. Zidurile bătrânei biserici răsună de acordurile marșului legionarilor români.

Cu voce sonoră cetește P. S. Sa părintele episcop al Caransebeșului, dr. E. Miron Cristea rugăciunea de mulțumită către Dumnezeu, după care corul — și toți credincioșii — intonează imnul: *Deșteaptă-te Române*. La cuvintele: *Murim mai bine în luptă — mâinile se ridică spre jurământ*. Și pe fețele tuturor era scrisă hotărârea tare de a muri mai bine, decât să mai fie robi.

Serviciul se încheie cu acordurile cele mai duioase. Părintele episcop al Aradului, Ioan I. Papp, rostește formula de încheiere așa: „Celce a înviat din morți și a înviat și neamul românesc...” Celelalte cuvinte nu se aud, vocea arhierului se stinge, ca să lase loc laorimilor, ca ele să grăiască. Bătrâmul arhieru plângea și plângeau toți. Aceasta a fost rugăciunea cea mai fierbinte, rugăciunea lacrimilor. Și, Doamne, cine ar putea tălmăci în vorbe, ce spuneau lacrimile!

Da a fost sublim, a fost o clipă din fericirea raiului.

Trei cuvinte: Trăiască România Mare!

Trecuse marea adunare națională. Mulțimea imensă se răsira spre casă în ordinea cea mai bună. Dar din cele 100 de mii de Români, adunați la praznicul învierii neamului, rămăseră încă foarte mulți și toți aceștia au petrecut vremea în cea mai curată însuflețire.

Eram în cafeneaua Hungaria, căreia de-acum i-s'ar putea zice: România mare. Spre seară mulțimea zărește pe dl Goldiș și îndată se ridică glasuri: Să auzim pe Goldiș! Să vedem pe Goldiș! Și ce era de făcut, glasul poporului — glasul lui Dumnezeu, dl Goldiș e ridicat pe masă să-l vadă toți, și vorbește așa: „Mă minunez, că voi, frații Români, doriți încă vorbiri; eu credeam că sunteți deja sătui de atâtea cuvântări. Dar dacă aș vorbi chiar două săptămâni, nu aș putea spune decât trei cuvinte: „Trăiască România mare!” Urale mesfârșite acopăr cuvintele acestea pline de putere magică.

Mai spune mulțimei și vestea caracteristică că Slovaci din Bichiș-Ciaba încă vrea să ia parte din România-mare și-i roagă pe Români să nu-i lase pradă stăpânilor de astăzi.

„Așadar — continuă — în România-mare vom avea pe lângă Săcui, Sași și frații Slovaci”.

„Trăiască România-mare, trăiască frații Slovaci! exlamă mulțimea.

O întâmplare nostimă.

După proclamarea alipirii la România, din mulțimea oamenilor cari prăznuiau mă oprește un tânăr inimos: „Domnule, mă iartă că nu te cunosc, dar vreau să spui celui dintâi, pe care-l întâlnesc, ce am pe inimă.”

Eram în casina ofițerilor din cetate, unde s'a ținut adunarea națională — spune tânărul nostru.

Am trăit clipe de adevărată înălțare sufletească. Am plâns de bucurie, am bătut în palme — dar ce să mai spun, nu știam, cum să-mi mai arăt bucuria. Lângă mine era un necunoscut, care părea pe deplin liniștit și-i spun: — Domnule, bucură-te împreună cu mine! — Dar eu sunt ziarist maghiar — îmi răspunde vecinul.

Acum seara, sub farmecul cuvintelor domnului Goldiș, spun celui dintâi pe care-l întâlnesc: — Știi dle, că Slovaci din Bichiș-Ciaba ne-au trimis vorbă, să nu-i lăsăm sub stăpânirea Maghiarilor, ci să-i primim în România-mare? — Kérem? (mă rog), îmi răspunde necunoscutul. Iarăș am greșit adresa, iară nu mi-am aflat omul, care să se bucure cu mine. A treia oară doară nu voi avea din nou ghinion.

De data aceasta simpaticul tânăr — paremi-se un student în teologie din Blaj — nu s'a înșelat, căci s'a adresat unui Român, unui profesor din Arad, care — asemenea tânărului prieten — trăia cele mai fericite și dulci momente ale vieții. (II.)

Intregitatea Țării-ungurești.

Propagande, proteste, minciunițe.

Ne-am obișnuit, ca după toate actele mari în viața neamului nostru să apară — ca ciupercile după ploaia binecuvântată — contrapropagande, proteste, apeluri și fel de fel de minciunițe. Așa s'a lucrat întotdeauna aici și ne miram, dacă nu răsăreau ciupercile.

Bisericile și confesiunile protestante au pornit o propagandă intensivă pentru salvarea întregității teritoriale a Țării-ungurești. Propaganda se va face nu atât înăuntrul țării, cât mai ales înafară de granițele ei.

S'au alcătuit două delegații. Una va merge în America, la Wilson, să-i descopere ce înseamnă dismembrarea Țării-ungurești pentru Maghiari, pentru biserică protestantă, care are în Țara-ungurească peste 4 milioane de credincioși. În special vor să-i spună, că cei un milion și jumătate de Maghiari, Săcui și Sași protestanți din Ardeal vor îndura adevărată catastrofă sufletească, în caz că Antanta ar recunoaște aspirațiile teritoriale ale Românilor. Sperează, că Wilson, care e mare biserică, îi va sprijini în congresul de pace. — Cealaltă delegație va merge în Svițera, Olanda, Franța și Anglia, ca să trateze cu toți bărbații de stat protestanți. Leagă nădeidi deosebi de regele Angliei și de Lloyd George, credincios al bisericii baptiste.

Curioasă mentalitate să se încerce jertfirea libertății naționale alor 12 mil. de nemaghiari pentru a salva stăpânirea asupra alor 4 milioane de protestanți.

Societatea maghiară se organizează cu încetul în Liga pentru apărarea întregității teritoriale a Țării-ungurești. Liga aceasta încă ur-

mează propagandă intensivă înăuntrul țării, prin plăcate, apeluri și adunări demonstrative.

Apeluri, plăcate s'au dat și pân' acum cu sulele de mii, dar cine le mai citește?! Românii le știu deja veninul!

Consiliul național săcuiesc din Budapesta a ținut luni d. a. ședință în parlament, protestând cu adâncă indignare în numele Maghiarilor și Săcuilor din Ardeal, împotriva hotărârii din Alba-Iulia, fiind această hotărâre o restălmăcire cinică a principiilor lui Wilson. O astfel de soluție ar însemna umblirea națiunii maghiare și ar nimici dintr'inceput garanțele unei păci statornice. A hotărât să-și lase doleanțele în judecata dreaptă a popoarelor lumii.

Bine, lumea știe de partea cui e dreptatea!

Consiliul maghiar din Târgul-Murășului a protestat, în ședința ținută sub presiunea lui Antalffy-Nagy Endre, împotriva alipirii Ardealului la România. Nu se pot împăca cu astfel de rezolvire și orice schimbare politică ce s'ar face fie la stăruința Românilor, fie la stăruința antantelor în congresul de pace, ar rămâne adânc înima tuturor acelor popoare din Ardeal, pe cari nu le prea încântă alipirea la România. Cer în urmare ca guvernul maghiar să contrabalanseze de urgență și efectiv adunarea națională a Românilor.

Numai că, vezi, așa știu, Sașii și Săcuții chiar se bucură și sunt încântați.

Ca raportul să fie complet, d. prezident A. Nagy E. peste câteva ore, după protestare, a întâmpinat cu rugămintă armata română, care intrase în Târgul-Murășului.

O delegație a Românilor din cercul Cefa (comit. Bihor) a comunicat protopretorului de acolo, că populația română nu vrea cu nici un chip să se rupă de către Târă-ungurească — așa scriu gazetele maghiare.

Garda națională din Oradea-mare desminte minciuna aceasta cu „Românii din Cefa, bazat pe raportul fidel al locotenentului Petca, comandantul gardei naționale române din Cefa și pe rezultatul anchetei făcute. Adevărul e, că în Cefa și în toate satele din jur e liniște și mare însuflețire în urma hotărârii din Alba-Iulia. Protopretorele din Cefa e de altfel greu bolnav de mai mult timp.

Curios, că în același timp Slovaci din toate părțile protestează împotriva unirii lor cu Cehii. Agenții cu cele câteva zeci de milioane coroane vreau, după toate semnele, să anate cu orice preț rezultat.

Deaceia au și lansat un apel scârbos, după gazetele maghiare „interesant”, în numele comitetului economilor și muncitorilor români”, apel care jignește orice simț bun și revoltă pe toți Români.

Cronica zilei.

Ministrul Jászai continuă încercările de împăcirea cu națiunile nemaghiare. Cu noi a gătat-o; la Alba-Iulia ne-am spus cu demnitate cel din urmă cuvânt, am hotărât înșine asupra sorții noastre și ce ne rămâne de aici încolo e munca întetită întru consolidarea statului nostru național, România-mare.

Că tratativele cu națiunea slovacă cum se vor încheia definitiv, nu e greu de prevăzut. Deocamdată s'au întrerupt.

M. Hodja, fostul deputat slovac, a cerut pentru națiunea slovacă imperiu deplin, cu parlament național slovac. Acest parlament alcătuit din deputații aleși în temelul celei mai democratice legi electorale, ar avea toată puterea asupra teritoriilor slovace și cu guvernul respective cu parlamentul maghiar ar comunica numai prin note.

Dr. Benes, ministrul ceh de externe, a declarat deunăzi într'un interviu, că sunt zadarnice toate încercările și protestele Maghiarilor, căci dorințele Slovacilor se vor împlăti.

Massaryk a făcut în același timp ziaristilor din Haga declarația, că antanta va trimite armată împotriva trupeor maghiare, să le alunge de pe teritoriile slovace.

Această declarație e întărită astăzi de nota ce-a trimis-o guvernului maghiar comandamentul francez din Budapesta, Vyx în urma mandatului primit din Paris.

Guvernul maghiar — spune nota — a trimis în țara Slovacilor trupe, cari au jefuit ținuturi întregi, au deținut pe cei ce s'au alăturat Cehilor, iar pe soldații cehi, cari erau în teritoriul slovac, parte i-au alungat, parte i-au uois. Aliații au recunoscut statul ceho-slovac, asemenea și armata lui de armată aliată. Acest stat are drept să ocupe teritoriile slovace chiar în temelul contractului de armistițiu. În urmare am mandat să provoc guvernul maghiar, ca fără amânare să-și retragă trupele din toate ținuturile locuite de Slovaci.

Károlyi în numele guvernului maghiar a protestat în contra interpretării în înțelesul de mai sus a contractului de armistițiu și a dat o proclamație către Maghiari, în care constată, că nu-i stă în putință să schimbe pretențiunile antantelor și situația dată, dar că republica maghiară nici în fața forței nu abdice de drepturile țării.

Armata românească a trecut Murășul. Trupele, cari înaintează spre Cluj, au ajuns la Timca, iar cele dinspre Târgul-Murășului au trecut de Nirașteu. Armata înaintează acum și din sud, prin pasul Predeal și pe la Surduc. Aceste trupe au ocupat Brașovul, Sibiiul, Lupenii și Petroșeni.

Contractul din Belgrad a fixat un termen de 15 zile pentru retragerea trupelor germane de la frontul de sud, îndatorând guvernul maghiar să desarmeze și să interneze trupele cari n'ar părăsi țara peste acest termen. Guvernul însă, fie din slăbiciune, fie cu anumite gânduri ascunse, a întrelăsat îndatorirea în această direcție, — iar Germanii își urmau neconturbăți mendrele, transportând mai mult pradă decât soldați.

Înaintarea cu putere a trupelor aliate de-o parte, situația tulbură a Germaniei de altă parte i-au pus acum și pe Maghiari și pe Germanii în fața realității.

Comisia franceză din Budapesta, în frunte cu vicecolonelul Vyx, a provocat guvernul maghiar, să îplinească imediat condițiile contractului de armistițiu, între altele să rupă legătura diplomatică cu Germania și să interneze pe soldații germani, cari mai stăruie în țară. Guvernul maghiar a și luat dispozițiile necesare, ca Württemberg, consulul german la Budapesta, să anunțe guvernului german ruperea legăturii diplomatice.

Încât cu cea de a doua condiție, desarmarea și internarea, de silă s'au împăcat și Germanii. La început am protestat energic — a declarat în Arad un însoțitor de-al lui Mackensen, — cu considerare însă la interesele patriei noastre a trebuit în urmă să ne împăcăm cu gândul internării, ca să nu dăm Francezilor, prin încălcarea condițiilor de armistițiu, motiv de-a ne ocupa țara.

Conform înțelegerii luate, trupele germane din jurul Sibiiului au și depus armele înaintea generalului francez Berthelot. Celelalte trupe vor depune armele în diferite orașe în Ardeal și Ungaria. După depunerea armelor vor fi internați. Că vor fi internați tot, cei 170.000 soldați germani abia de credem, câtă vreme mulți soldați germani se strecoară în haine militare austro-ungare și în haine civile.

Wilson — într'o notă adresată congresului — își exprimă speranța, că pacea definitivă va fi încheiată deja la primăvară. Între altele spune ne pregătim să facem o pace pentru toate popoarele lumii. Căutăm dreptatea internațională, nu numai siguranța noastră.

Referitor la America problema e restabilirea vieții economice și industriale.

Despre Franța și Belgia a spus, că nu există despăgubire, care să le poată ajuta în starea deznădăjduită, în care se află. Trebuie să facem mai mult. Belgia și Franța de nord de-ar avea chiar cât e mâne bani și material brut de ajuns, nu vor putea ocupa imediat locul ce le compete în industria mondială. Deaceia țările acestea nu-i permis să le expunem caprițiilor unei emulații aprige. Am speranță, că congresul, dacă va fi lipsă, va permite unui organ special, ca popoarelor acestor țări să le facă favoruri față de celelalte.

Trupele noastre — în mare parte — rămân pe timpul ocupării în Europa.

Nota se încheie astfel: am intenția să convin în Paris cu reprezentanții acelor guverne,

cari ne-au fost aliate împotriva puterilor centrale. Principiile, cari le-am expus congresului în 8 Ianuarie, au fost primite ca principii fundamentale și de guvernele aliaților și de ale puterilor centrale. E de înțeles, dacă aliații doresc acum să le servească în persoană cu sfaturi în ce privește interpretarea și aplicarea acestor principii. Îmi țin de datorie să grijesc, ca aceste principii să nu fie greșit și fals interpretate și să fac tot posibilul, ca ele să se împlătescă.

După Daily News aliații au fixat următorul proiect de despăgubire:

1. Despăgubire, ani de-a rândul, în sumă de 2—2 și jum. miliarde funți pentru pagubele făcute în Franța și Belgia.

2. Tote casele nimicite în Franța și Belgia trebuie să le rezidească muncitori germani cu material din Germania.

3. Despăgubire pentru toate corăbiile nimicite.

4. Afară de despăgubiri, Franței și Belgiei se vor restitui toate pierderile cauzate.

5. Germania extradează aliaților întreg stocul de aur.

6. Germania plătește dare după venitul băilor de cărbuni; producția de cărbuni o pun sub controla aliaților.

7. Restabilirea pagubelor săvârșite în Italia, Sârbia și România.

Din Geneva se anunță, că guvernul german a deținut — la dorința guvernului turcesc pe pașii: Enver, Talaat și Djemal, asemenea și pe Sükrî bey.

Inmormântarea lui Ion Arion.

Luni înainte de amiază a fost ridicat în biserică din Maieri catafalcul, pe care a fost așezat sicriul cu Mortul națiunii. Cu cămașa desfășurată, cu o pată roșie pe piept, dar cu fața senină zăcea pe catafalca stegarului Ion Arion, țărâmul din Agraș, răpus de un glonț mișelesc.

Încă în noaptea de Sâmbătă spre Duminecă se lățise vestea despre atacul mișelesc din gara dela Teiuș, unde „husarii” maghiari au dat salve asupra trenului în mișcare, arborat cu steaguri românești și care aducea pe cei ce grăbiau la A-Iulia. Advocatul din Turda d. dr. Rațiu ni-a adus-o la otelul Hungaria, unde era biroul Consiliului central și lumea umpluse cafeneaua și sala restaurantului. Cu iuteala fulgerului se răspândise vestea. O umbră de durere se văzu pe fața tuturor și pumnii se încheștau.

Luni înainte de amiază, în ședința Marelui Sfat, d. dr. St. C. Pop, președintele Consiliului Național îl proclamă pe Ion Arion de Mort al Națiunii Române și aduce la cunoștință că inmormântarea va avea loc după amiază din biserică Maieri.

Pe la orele 2 lume multă se îndreaptă către biserică din Maieri, ca să dea onorul din urmă stegarului Ion Arion.

Biserica din Maieri era tixită când puțin înainte de orele 3 sosesc delegații Marelui Sfat, în al cărui nume d. dr. Laurentiu Oanea depune pe sicriul deschis o cunună mare însoțind acest act cu următoarele cuvinte:

Națiunea română recunoșcătoare pentru jertfa mare, că cu sângele Tău ai sfințit actul Unirii tuturor Românilor îți aduce prin aceste flori trecătoare, mulțumită și recunoștință eternă și-ți declară că numele Tău va fi scris cu litere de aur în Cartea eroilor, cari au murit pentru idealul nostru împlinit azi și botezat cu sângele Tău.

Pe fundele de mătasă ale cununei era scris: *Prinosul Națiunii Române pentru jertfa sfintei Uniri — Marelui Sfat Național Român.*

La orele 3 se începe celebrarea prohodului prin părintele Rusan, Alba-Iulia, asistat de părintele din Agraș d. George Purdea și preotul militar d. V. Debu, Arad. În panegiricul ce l-a rostit părintele G. Purdea, spune cine a fost Ion Arion. Patru ani de zile a suportat suferințele războiului, a fost un om virtuos și român însuflețit. Meritul e al lui Ion Arion că în Agraș s'a format garda națională comunală. Invoacă răzbumarea mortului.

Vorbeste apoi părintele protopop d. Rusan din Alba-Iulia. Iubirea Ungurilor față de Români — a spus părintele Rusan — ni-o arată cazul acesta. Jertfa aceasta a necetluit Unirea noastră cu România.

Ca al treilea își ridică cuvântul lângă catafalca d. Vasile Goldis, șef al secției pentru instrucție,

culto și naționalității. Hristos prin patimă și moarte a mântuit neamul omenesc din sclăvie așa și Ion Arion ne-a mântuit pe noi. Să nu se întristeze mama învăduvită — un frate al Mortului e în România, iar altul mai mic e acasă. Pe Ion Arion îl va eterniza istoria și-l vor cânta flăcăii și fetele dela safe în doinele lor jalnice.

După prohod generalul *Leonte* prinde sicriul la cap, și împreună cu soldații români ridică sicriul de pe catafalca și-l duc pe carul mortuar, lângă care se postează o trupă de onoare.

Conductul pornește încet spre cimitir. După carul mortuar păsește ca cel dintâiu generalul *Leonte* apoi reprezentanții marelui sfat român, 20 țărani cu preotul din Agriș în frunte. Reprezentantele Reuniunii femeilor din Blaj. Multimea imensă se înșiruie în ordine să-l petreacă pe cel din urmă drum, pe cel ce a pecetluit cu sângele lui Unirea tuturor Românilor.

La groapă, generalul *Leonte* vorbește în numele fraților din regat. Depune omagiile Regelui României și ale armatei române.

Generalul român dă locul dlui dr. Pătăcean, avocat în Turda: Comitatul Turda-Arieș ne-a dat pe Iancu, care a luptat în 1848 cu atâta vitejie și tot el ne-a dat și pe Iancu zilelor noastre, 1918.

Protopopul *Urzică* își ridică cuvântul în numele comitetului național român din Alba-Iulia: Aici zac osemintele eroilor noștri naționali cari s'au jertfit pentru înfăptuirea idealului nostru. Tot aici a trebuit ca să se odihnească un alt erou atunci, când se întrupează idealul nostru. Mamele, a căror fii au căzut departe pe fronturi și fetele rămase fără de iubitul lor, vor merge, să încunune cu flori mormântul celui ce s'a dus și-l vor stropi cu lacrimi.

Trupa de onoare dă salve peste mormânt. Intreg publicul adunat cântă „Deșteaptă-te Române”.

Cumuna depusă de Consiliul Național Român pe sicriu e dusă în satul Mortului, iar funda dela cunună e legată pe steagul, pe care stegarul Ion Arion îl strângea cu drag chiar și în clipa morții.

INFORMAȚIUNI.

Atentat împotriva casei dlui dr. St. C. Pop. În noaptea de Duminecă, când la Alba-Iulia se sărbătorea ziua Invierii naționale române, mâni criminale a ridicat arma împotriva casei dlui dr. St. C. Pop, ales de Marele Sfat șef al secției militare și siguranței publice peste teritoriile cari în Marea Adunare Românească s'au alăturat la România.

Glontul criminalului a pătruns prin ferestrele duble de lângă poartă adâncindu-se în perețele din fața ferestrei, deasupra. În chilie asupra căreia s'a puscat, dormea în noaptea aceea fiul dlui St. C. Pop, Alexandru. Criminalului încă nu i s'a dat de urmă.

Direcția proiectilului o arată două cercuri tăiate în mărime de o coroană în ochiul dinspre stradă și cel din chilie al ferestrei. În chilie deasupra ușei maldărul căzut în mărime cam de două palme ne arată pătrunderea glontului adânc în perete. Vor rămânea aceste ca dovezi a siguranței ce oferă gărziile maghiare din Arad — se zice că ar număra deja vre-o 6 companii sub conducerea unui colonel — cari s'ar fi organizat singur numai cu scopul unic de a menține ordinea și a apăra viața locuitorilor Aradului.

Un asemenea atentat a fost comis și asupra locuinței dlui avocat dr. Alexandru Stoinescu.

Jurământul Consiliului dirigent. În ședința din Decembrie s'a constituit Marele Sfat al Națiunii și a ales Consiliul dirigent, care va cărmui provizor națiunea română din Ardeal, Banat și Tara ungu-rească. Consiliul dirigent a depus în mâinile președintelui Mareli Sfat, d. G. Pop de Băsești jurământul citit de P. S. Sa d. episcop Papp și de următorul text:

„Eu N. N. membru al consiliului dirigent al națiunii române din Transilvania, Banat și Ungaria jur pe unul Dumnezeu, pe sânta Cruce și evanghelie, că voi apăra cinstea, demnitatea și interesele țării și ale tuturor cetățenilor ei și atacurile incredințate mie le voi conduce și îndeplini după cea mai bună știință și conștiință, păstrând secretul oficios. Așa să-mi ajute Dumnezeu! Amin.”

O eminentă, eminența din limba ungu-rească, îmi strică testimoniul de maturitate. Și mă cuget, când mă voi prezenta la șeful universității din București cu acel testimoni și voi vedea ochii șefului oprindu-se la șirul: Limba și literatura ma-

ghiară: eminentă, va trebui să roșesc. Mai cu seamă, când îmi voi aduce aminte cum am câștigat eu eminența aceea.

Tremuram grozav, studiul limbei maghiare îmi era cel mai urgisit. Teza mi-a fost: „Popoarele și limbile înrudite cu poporul și limba maghiară...” Și am început să înșir toți căpcâni sălbatici: lap, finn, mordvin, ceremis, vogul, osztján, kirgiz, urbek, tunguz, mandzsu și mai știe Dzeu ce hoten-toți, cari îmi rupeau limba.

Ce grozăvie, ce cruzime! Învățam noi până în cele mai mici detalii istoria aceluia, cari ne țineau deasupra capului sabia lui Damocle. Învățam bazaconii despre Noe și fiii lui, cari toți erau unguri — ba până și pe Dzeu l-au făcut ungur — (și aici au falsificat statistica!) — și în timpul acesta noi nu știam pe bună cale cine a fost Ștefan cel Mare. Nu știam, decât elementarele elemente ale istoriei noastre naționale. Pe Horia, Cloșca și Crișan, îi cunoșteam — din istoria ungu-rească — de simpli contrabandiști, tâlhari ordinari de codri, cari au voit să jefuiască pe nobilii unguri.

Poftim, aceasta e larga, foarte larga libertate, ce am avut-o pe locul nostru moștenit del tații noștri Traian și Decebal!

Dar sunteți fericiți voi studenții de azi și de mâine, cari nu vă veți mai rupe limba cu „kirgiz”, „uzbek, tunguz, mandzsu”, cari veți învăța „Istoria României Mari”.

În mână am testimoniul de maturitate și oricât îmi învârtesc ochii, eminența din limba maghiară mă neliniștește. Bucuros aș jertfi să o pot schimba în bun. Nu — la nici un caz! Secundă! Aș fi fâlos să am secundă. — *Narcis*.

Cea mai mare sărbătoare. Primiți următoarea informațiune ce-o dăm cum ni s'a scris:

Topolovăț (Timiș), 2 Dec. 1918. Preotul nostru Nicolae Martinovici, celebrantul sfinteii liturgii în ziua de Duminecă (1 Dec.) a marelui praznic național românesc, la finea serviciului divin a eșit din altar, ținând în mână sf. evanghelie.

Postându-se înaintea ușilor împărătești a început cu glasul frumos și sonor inutul național: „Deșteaptă-te Române” ținând sus sf. evanghelie.

Consiliul cu garda națională și tot poporul, cu mic cu mare, au secundat cu nespuse însuflețire. Apoi, după o cuvântare ocazională, făcu părintele nostru apel, îndrumând poporul a-și subscrie numele spre vecinică pomenire în sf. evanghelie sub următorul memorandum:

„În 1 Dec. n. 1918 s'au hotărât în Alba-Iulia de adunarea națională: unirea tuturor Românilor de pretutindeni. Cea mai mare și strălucită zi de sărbătoare a întregului neam românesc — dela Romul și Traian și rămâne pentru toate veacurile viitoare ziua de 1 Dec. Să se serbeze ca atare în fiecare an. Urăm vieată milenară României-Mari” *Ro.: Sima*.

Jurământul advocaților. Ministrul de justiție maghiar a trimis nu demult Camerelor advocațiale o ordonanță în intelesul căreia toți advocații să depună jurământul pe republica maghiară. Președintele Camerei advocațiale din Arad, dr. Parec i-a convocat pe advocați pe ieri seară la orele 6.

În ședința aceasta, după cuvântul de deschidere al președintelui, a luat cuvântul d. dr. Cornel Iancu și a făcut în numele advocaților, că în urma hotărârilor dela Alba-Iulia, unde s'a proclamat Unirea Ardealului, Banatului și a teritoriilor locuite de Români din Tara-ungurească, aceste teritorii s'au rupt de Ungaria și așa advocații români nu depun jurământ de fidelitate pe republica maghiară. Totodată îl roagă pe președinte să ia la cunoștință că advocații români doresc să-și continue praxa și protestează împotriva procedurii unor judecători, cari advocaților români nu mai vreau să le recunoască dreptul de a putea funcționa la desbateri pe motivul, că n'au depus jurământul. Provoacă pe președinte să intervină la acele judecători.

Președintele dr. Parec, spune că ordinul ministerial nu precizează ca obligator jurământul și va prezenta ministrului, numai lista membrilor cari au depus jurământul și-i va aduce la cunoștință ministrului abuzurile săvârșite de unele judecători față de Români.

Advocații români după răspunsul președintelui au părăsit în corpore sala.

Facem atenți pe toți dnii advocați români, că au să procedeze la fel și că nu au să depună jurământ de fidelitate pe republica maghiară.

Rectificare. În articolul „Glasul conștiinței” s'au strecurat două greșeli, cari schimbă intelesul: în alineatul al doilea șirul al patrulea *sulletul* în loc de *sullul*; iar șirul 26 *părăsirii* în loc de *sără-cării*.

Edmond Rostand, renumitul scriitor francez, a murit la Paris în pneumonia contractată pe urma gripei spaniole.

Numire de protopop. D. dr. *Lazar Iacob*, profesor seminarial și colaboratorul nostru, a fost numit cu unanimitate protopop al Oraviței.

Apel. Medicii, cari am luat parte la adunarea din Alba-Iulia, — cam 20 la număr — am hotărât înființarea *Comitetului medical românesc* pentru 1. promovarea intereselor noastre și 2. conlucrarea la organizarea igienei publice în Ardeal, Banat și părțile ungu-rene unite cu România. Iuliu Hătiegan dela universitatea din Cluj, Petru Musca din Vărzviz com. Csik și subscrisul am fost însărcinați cu pregătirea unui proiect de statute și conscrierea tuturor colegilor români din ținuturile amintite. Congresul va fi convocat la timp și loc potrivit prin apel în ziare. Rog deci să-mi scrie fiecare coleg: numele, etatea, anul și locul diplomei, eventuala pregătire specială, eventualul oficiu, ce-l împlinește și adresa. — *Dr. Vasile Cucu, Oszentanna*, com. Arad. — NB. Ziarele românești sunt rugate a reproduce acest apel.

AVIZ. Toți domnii oficeri cari locuiesc în Arad și stau la dispoziția Gardei Naționale Române, au să se prezinte Sâmbătă (7 Dec.) dimineața la orele 9 în Biroul Prezidial, piața Francisc nr. 9, etajul I.

Comanda Gardei Naționale Române.

Oficiale.

I. CONDUCEREA ARMATEI NAȚIONALE ȘI A SIGURANȚEI PUBLICE. Din incredințarea Consiliului dirigent al Mareli Sfat N. R. cu ziua de azi am primit conducerea agendelor aparținătoare resortului armatei naționale și a siguranței publice.

Alba-Iulia, la 3 Decembrie 1918.

Stelian C. Pop m. p.,

șeful resortului armatei naționale și a siguranței publice.

Comanda supremă a Gardelor Naționale Române din Ungaria, Transilvania și Banat.

ORDIN DE ZI Nr. 7.

Arad, 5 Dec. 1918.

2. Cercul de activitate al Comandei militare din Alba-Iulia se estinde peste întreg cercul de întregire al fostului regiment 50, — cu sediul în Alba-Iulia. Comandant cap. Florian Medrea, adj. ur. Marian Căluțiu.

Aprob constituirea G. N. R. pentru comitatul Bistrița și numesc de comandant pe cap. Nicu Antonu.

3. *Laudă.* În baza raportului făcut de șeful resortului apărării naționale și a siguranței publice, aduc mulțumită soldaților români, și deosebi laud pe comandantul militar al Albei-Iulia, cap. Florian Medrea pentru zelul deosebit desvoltat întru susținerea ordinii exemplare și a disciplinei depline, ce a domnit la festivitățile M. A. N. din Alba-Iulia.

4. Toți oficerii, medicii și oficianții militari activi, rezerviști sau glotași precum și suboficerii cari servesc mai departe (weiterdinende), au a se înștiința în scris până inclusiv la 16 Dec. n. a. c., prin „bilete de serviciu” la comanda supremă a G. N. R. ce-și are sediul în Sibiu. Biletele de serviciu au să conțină 1. Rangul, 2. Numele, 3. Activ, Rezervist sau Glotaș, 4. Insurat sau nu, 5. Categoria (Infanterie, Cavalerie etc.), 6. La medici dacă sunt specialiști — specialitatea, 6. Observare. Aici se poate numi orasul unde vrea să servească, sau alte dorințe.

5. *Anunțarea pentru inactivare în serviciul militar.* Oficerii în rezervă, glotașii sau cei puși la dispoziție, cari voiesc a se inactiva, să-și înainteze rugărele până la 1 Ianuarie n. 1919 la comanda supremă a G. N. R. în Sibiu.

Loc. Rimbaș, adj. Major Vlad, comandant.

Redactor responsabil: Dr. Sever Miclea.

Editor responsabil: Aurel Rusu.

Pretul unui exemplar 30 fileri.